

De Moordwijven
Liesbeth van Kempen,
Isa Maron, Ingrid Oonincx
en Marlen Visser

Molotov Cocktail

Deel 6 in de serie 'De Cocktailmoorden'

De Fontein

1

‘Mam.’ Sylvia Lievers blaast een grijzende lok die voor haar ogen hangt uit haar gezicht en pakt haar moeders arm vast. ‘Mam!’

Angelica Lievers stopt midden in haar beweging en kijkt haar dochter verwonderd aan. Ze schudt haar hoofd en worstelt verder met haar T-shirt, dat ze over haar borsten omhoog probeert te trekken. In haar ooghoek ziet Sylvia een ouder echtpaar met afkeurende blik naar hen kijken.

‘Mam, hou op,’ verzucht Sylvia, terwijl ze de onderkant van het shirt beetpakt. De vis op de voorkant van het kledingstuk rekt gevaarlijk ver uit. Haar moeder meenemen naar een terras midden in het dorp was dus toch een slecht idee. Ze betrappt zichzelf regelmatig op misplaatst optimisme. Denken dat haar moeder nog best iets kan, terwijl dat overduidelijk niet zo is.

‘Je kunt je hier niet uitkleden,’ probeert ze haar moeder duidelijk te maken.

‘Maar het is hier net een sauna!’

Daar heeft haar moeder dan wel weer wel gelijk in. Het is al dagen veel te warm voor de tijd van het jaar en hier buiten, zo half in de zon, is het al helemaal veel te heet. Sylvia voelt zweetdruppels langs haar ruggengraat glijden en veegt met haar hand over haar voorhoofd. Als ze het al niet warm heeft door het weer, dan heeft ze wel een opvlieger, of breekt het zweet haar uit door het gedrag van haar moeder. Godsamme. Ze zucht.

‘We zitten bij een restaurant op het terras, mam.’ Sylvia heeft gemerkt dat het weinig zin heeft om de discussie aan te gaan, zeker als haar moeder een van haar dwarse buien heeft, maar toch doet ze het. ‘Er zijn hier andere mensen. Die vinden het

helemaal niks als jij hier in je blootje gaat zitten.’

Haar moeder kijkt om zich heen. Het hondje van het echtpaar dat daarnet zo vuil naar hen keek, doet een plas onder de tafel, vlak naast de dure schoenen van de vrouw. Een grote gele plens breidt zich uit over de terrastegels. Angelica schiet in de lach en wijst.

‘Ik zie het, mam,’ zegt Sylvia. Ze probeert de uitgestoken hand van haar moeder naar beneden te duwen. ‘Niet zo wijzen, alsjeblieft.’

Angelica steekt een duim onder haar bh-band en trekt eraan. ‘Dit ding knelt als de hel,’ zegt ze verwijtend. Meteen begint ze weer aan haar T-shirt te trekken. De vis, gemaakt van glimmende lovertjes, danst getergd over haar borsten.

Snel pakt Sylvia een briefje van twintig uit haar portemonnee en legt het op tafel. Ze staat op.

‘Kom, mam, we gaan.’

Haar moeder laat haar shirt met rust en kijkt Sylvia beledigd aan. ‘Ik heb mijn koffie niet eens op. En m’n taart ook niet.’ Verlangend kijkt Angelica naar haar bosbessencheesecake.

God, wat is ze oud geworden, beseft Sylvia als ze naar haar moeder kijkt. Hoogbejaard, maar ook net een dwarse puber, en soms gedraagt ze zich alsof ze vier is. Haar haren zijn dun geworden en haar haarspeld is half uitgezakt. De groeven in haar gezicht lijken het afgelopen halfjaar wel twee keer zo diep geworden. En er is iets geks met haar mond. Die is een beetje scheefgetrokken en bovendien houdt haar moeder haar lippen niet meer goed op elkaar. Zo heeft haar hele gezichtsuitdrukking afschuwelijk genoeg iets onnozels gekregen.

Een steek van verdriet gaat door Sylvia heen. Haar moeder was juist altijd zo goed verzorgd. Ze droeg prachtige merkkleding en zat om de haverklap bij de kapper. En kijk nu. Zo anders. Zo... ze heeft er geen woorden voor.

‘Mam,’ zegt ze gedecideerd. ‘We gaan. We gaan thuis taart

eten. We kunnen beter in de tuin gaan zitten. Daar is het beschut.'

En daar kan je je kleren uittrekken, denkt Sylvia. Haar moeder zont graag naakt. Daarvoor heeft Angelica een speciale plek, achter in de tuin, waar een stuk van het grasveld omringd is door struiken en bomen. De laatste tijd is het echter al een paar keer voorgekomen dat de buurman van haar moeder Sylvia belde met de mededeling dat haar moeder haar naakt-recreatie een beetje overdreef.

'Ze loopt nu hele dagen naakt rond, Syl,' had de buurman gezegd. 'Mij maakt het niet uit hoor, maar Kees van de andere kant vindt het veel te interessant. En de pakketbezorger, die klaagt er juist weer over tegen mij.'

Sylvia was ineengekrompen bij de voorstelling die ze ervan had. Ze wist niet wat ze erger vond: de bejaarde buurman die zich verlekkerde aan haar blote moeder, of de jonge pakketbezorger die niet wist waar hij kijken moest.

'Ik wil mijn taart,' zegt haar moeder dwars. Ze blijft onverstoorbaar zitten en begint opnieuw aan haar T-shirt te trekken.

'Mam,' zegt Sylvia streng. 'Kijk me aan. Zo, ja. Luister, je kunt kiezen: je eet je taartje op, maar dan netjes, en met je kleren aan. Of we gaan naar huis. Zo simpel is het.'

Haar moeder kijkt haar zwijgend aan, beweegt langzaam haar hand naar het vorkje, snijdt een stuk van de cheesecake af en neemt beheerst een grote hap, terwijl ze Sylvia uitdagend aankijkt.

'Heerlijk!' zegt ze opgetogen. Ze neemt nog een hap en lijkt het hele debacle te zijn vergeten.

Even ontspant Sylvia. Ze kijkt toe hoe haar moeder eet en drinkt en bedenkt dat dit is wat ze voor ogen had. Gewoon gezellig weg met zijn tweetjes. Even uit die bedrukte atmosfeer van haar moeders huis, waar alles haar herinnert aan vroeger, een vroeger dat er niet meer is.

'Godskolere, wat is het warm,' verzucht haar moeder ineens

keihard. Ze heeft de taart en haar koffie op. Over haar beige shirt druipt een donkerrode klodder vruchtensaus langzaam naar beneden. De vis lijkt ernaar op weg te zijn.

‘Kom,’ zegt Sylvia. ‘We gaan.’

2

‘Het gaat zo echt niet langer.’ Sylvia neemt een slok van de goudblonde Pornstar Martini die voor haar op de hoge tafel staat en kijkt haar buurvrouw Nathalie met een somber gezicht aan. ‘Het is niet meer verantwoord. Niet dat ze de boel in de fik zal steken of iets anders gevaarlijks zal doen, maar ze kan toch niet de hele tijd naakt rondlopen? Straks krijgt er nog iemand rare ideeën.’

‘*Oh my God.*’ Nathalie trekt haar wenkbrauwen hoog op. ‘Je zult toch aangerand worden zeg, op je tachtigste.’

Sylvia rilt. Zo duidelijk had Nathalie het ook weer niet hoeven verwoorden.

‘In elk geval,’ zegt ze, ‘moet ik er iets mee. Maar wat?’

‘Vaker langsgaan?’ Nathalie steekt haar hand in de lucht om nog een drankje te bestellen. Het is een schat, maar maathouden is niet echt haar kracht. Nou ja, eerlijk gezegd is het ook niet bepaald haar eigen forte.

‘Weet je...’ Sylvia slaat de laatste slok achterover. ‘Ook als ik elke dag een uur op bezoek ben, dan nog zit ze het grootste deel van de tijd alleen. Het is eigenlijk niet te doen. Vier keer per week ga ik nu, maar ik vind het best een belasting.’ Ze pakt het lepeltje uit het glaasje prosecco dat bij de Pornstar Martini hoort en schept het vruchtvlees uit de passievrucht.

‘Een verzorgingshuis?’ Nathalie kijkt haar verontschuldiggend aan. Het is een onderwerp waarover ze eerder gesproken hebben.

‘Ik heb haar met de hand op mijn hart beloofd om haar daar nooit naartoe te zullen sturen.’ Sylvia voelt ineens de tranen branden. Ze schuift het lege glas van zich af en haalt diep adem; onder geen beding gaat ze hier in de kroeg zitten snotteren.

‘Ik weet het, Syl.’

‘Maar ik moet ook werken,’ zegt Sylvia vertwijfeld. ‘Ik heb mijn eigen leven.’

‘Een verzorgingshuis is de enige oplossing,’ stelt Nathalie. Ze begint te vertellen over hoe ze de verhuizing met haar eigen moeder heeft aangepakt en Sylvia’s gedachten dwalen af naar de keer dat ze op bezoek was bij Nathalies moeder. De kleine kamer in het tehuis was netjes ingericht met haar eigen spullen – althans, datgene wat erin paste – en met een gloednieuwe sta-opstoel. De oude vrouw was verward geweest en had een paar keer smekend gevraagd wanneer ze weer naar huis gingen. Zo gaat het dus, dacht Sylvia, alle clichés zijn simpelweg waar. Iedereen wil oud worden, maar niemand wil het zijn. Ook zo’n dooddooener. We willen allemaal bijzonder zijn, maar het leven hangt aan elkaar van banaliteiten.

Verschenen van De Moordwijven in de serie
'De Cocktailmoorden':

Bloody Mary

Espresso Martini

Sex on the Beach

Virgin Margarita

Slippery Nipple

Molotov Cocktail

E-book juli 2024

Copyright © 2024 De Moordwijven

De Moordwijven is een schrijverscollectief. Aan dit e-book werkten mee: Liesbeth van Kempen, Isa Maron, Ingrid Oonincx en Marlen Visser.

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp en -beeld Bij Barbara

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 7501 5

ISBN luisterboek 978 90 261 7502 2

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.